

csolatban tett észrevételei sem. Ha ugyanis a bíró megállapítja, hogy az alperes kívül van jogviszonyban, ezzel egyuttal a főbeavatkozó és a felperes közötti vonatkozásban eldöntötte azt a kérdést is, hogy ki a követelésnek a tulajdonosa. A főbeavatkozási pereknél a bírónak mindig kettős feladata van: először azt vizsgálni, hogy fennáll-e a követelés az alperessel szemben, másodsor, hogy a felperes és a főbeavatkozó közül melyiket illeti a fennálló követelés, tehát a két utóbbi közül ki a követelés tulajdonosa. Ha az alperes az ú. n. „normálperben” azzal védekezik, hogy a felperessel nincsen jogviszonyban, (lásd: Dr. Beck Salamon cikkét: „Nem vagyok jogviszonyban.” P. J. 1926. év, 158. oldal) és a bíróság ezt meg is állapítja, akkor ebben az ítéleti döntésben természetesen egyúttal az is bennfoglaltatik, hogy a követelésnek felperes nem tulajdonosa akár azért, mert az mást illet, (más a tulajdonos), akár azért, mert a követelés nem is áll fenn és így felperes vélt tulajdonának hiányzik a tárgya.

Egyébként ha el is ismerjük a tulajdonjogot a követelésen, ez semmiképpen sem fog a kötelmi és a dologi jog összezavarására vezetni, mert szerény véleményem szerint az, hogy a hitelezőnek a maga követelésén tulajdonjoga van-e, tisztára dologi jogi kérdés.

Ifj. Dr. Nagy Dezső.

A bérbeadó perreutasítása 400 pengőn aluli bérkövetelésnél. Mi a joghelyzet akkor, ha a bérbeadó meg nem ítelt és a végrehajtatók által kifogásolt követelése 400 pengőn alul van? Bár a budapesti kir. törvényszéknek, mint felfolyamodási bíróságnak 21. Pf. 16.422/1931. számú végzése (közölve a „Jogesetek a Jt. és Te. köréből” c. folyóirat I. évf. 186. oldalán) a fizetési meghagyásos eljárást egyenlősíti a bérkövetelés érvényesítése szempontjából a perrel a vht. 119. §-a szempontjából, mégis — még az illetékes bírósági referensek körében is — akad ellenkező vélemény. Az kétségtelen, hogy a Te. törvényszerkesztési technikája nem volt szerencsés: ahelyett, hogy általános szabályként kimondotta volna, hogy a perreutasítás, vagy a jogszabályok által kötelezővé tett perindítás bármely esetében a fizetési meghagyásos eljárás egyenlő hatású a perrel olyankor, midőn pert nem lehet indítani, hanem csak fizetési meghagyásos eljárást, ezt az elvet csak két esetre mondotta ki, a 84. és 86. §-okban, a biztosítási végrehajtással és zárlattal összefüggő perek megindítására, írott szóval azonban nem döntötte el a lehetséges többi eseteket. A törvény indokolása az analogia legisnek, nem pedig az argumentum a contrarionak ad alapot. Az adott esetre nézve az ellenkező álláspont védelmezői a végrehajtatók

beavatkozási jogára hivatkoznak, amely elől elzárja a lehetőséget szerintük az, hogy a végrehajthatóknak nincsen ellentmondási joguk az esetre, ha az adós evvel a joggal nem élt. Ezt a nézetet sem tudom osztani. Kifejezett törvényi rendelkezés nincs, amely a végrehajthatókat, ép úgy, mint bármely más személyt, akinek beavatkozási joga van, az ellentmondás benyújtásától elzárná. Viszont a Pp.-nak a mellékbeavatkozásról szóló általános szabályaiból következik, hogy a mellékbeavatkozásra jogosultaknak ugyanazok a jogaik vannak a perben, mint annak a félnek, akinek érdekében beavatkozni jogosultak. Ez a jogosultság tehát magában foglalja az ellentmondás megtételének jogát is, annak dacára, hogy a Pp.-nak a fizetési meghagyásról szóló fejezete mindenkor csak az adósról beszél. Más-kép nem lehet megoldani a törvény hiányos fogalmazását és csak így válik elkerülhetővé, hogy a törvénynek oly módon való megkerülésére kényszerítsük a bérbeadót, hogy az keresetet adjon be, bízván a Te. 49. §. második bekezdésének utolsó mondatában, amely szerint az ily keresetet nem lehet hivatalból visszautasítani, hanem fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemnek kell tekinteni, — mert arról azután igazán nem tehet a bérbeadó, hogy az ő általa bírói felhívásra beadott keresetet ugyanannak a bíróságnak másik tagja minek minősíti.

Dr. Vági József.

Biztosításjogi döntések. A kir. Kúria jogegységi tanácsa november 11-ére kitűzött ülésében két olyan kérdés kerül eldöntésre, melyeket az 1927: X. t.-c. (Bn.) vetett fel.

Az egyik kérdés a következő: Ha a biztosított a kárbiztosítás hatályának beállta után fizetendő díjat az esedékességkor, vagy a neki engedélyezett halasztás elteltéig nem fizeti meg, a biztosítónak az 1927: X. t.-c. 5. §-ában előírt figyelmeztető felhívást a teljesítés elmulasztása után haladéktalanul kell-e elküldenie, vagy elküldheti-e azt a KT. 487. §-ában meghatározott elévülési időn belül bármikor.

Az ok arra, hogy a kérdés ebben a formában egyáltalán felmerülhetett, az volt, hogy a Bn. 4. és 5. §-ai, melyek a díj-fizetési késedelem következményeit és a késedelem esetén követendő eljárást meghatározzák, szövegezésükben egymástól eltérnek.

Az elsőéves, illetve a törvény szövegezése szerint a biztosítás hatályának beálltakor, vagy még az előtt fizetendő díj tekintetében rendelkező 4. §. 1. és 2. bekezdése kifejezetten előírja azt, hogy a határidők, melyen belül a díj perelhető, az esedékességtől számítandók. „Ha kárbiztosítás esetében a biztosítás hatályának beálltakor, vagy még az előtt fizetendő díjat